

Skogen synger

T: Hans Børli | M: Erik Lukashaugen

Skogen synger
med furu og tall
en sang så kjær.
Århundrer rinner
og står for fall,
men sangen er like nær.
Stortrær styrtet,
men nye vaks
og lognet for vind og vær.

Skogkarsfotter
trådte seg sti
inn over mo og myr,
fulgte trutt
gjennom bartong li
får etter skaskutt dyr,
til dagen sluknet
og natta
tente sitt stjerneyr.

Elden blusset
som skjær av blod
i sjøer og stille tjønn
når skogens netter
med sorgmild ro
favnet sin tause sønn.
Han stirde i lågan
og kviskret
ja, kanhende en bønn.

Våren stemte
de tusen lyrer
til solsang ny.
Fuggel spelte
på storgrå myrer
i drag av gry.
Skogsdyr blødde
i måsan
og døyde for pil og bly.

I snøkvite dager
det klanget av stål
lytt gjennom skogenes sus.
Så tente karen
et lite bål
og drømte om heim og hus
til dagen kveldet
og brakka
bydde ham brisk og lus.

Grønne voller
bit for bit
skaptes på mager jord. –
Havren svaga
og signet slit
med føe for nøysomt bord. –
Rydningfolk vakte i otte
når frosten
gufste med trekk frå nord.

Her i skogen
her er je født
og her har je fristet min dag. –
Håp har runnet
og håp har dødt
og tapt er nok mange slag.
Men sangen som vaknet
i lyra
fikk storskogens mjuke drag.

*